

PROSTOR

Březen, duben 2014

V Nebanicích jsme se dozvěděli, jak žijí mladí lidé, kteří neměli právě lehký start do života... s fotoaparátem pan Vladimír Kučera, dále zleva: Petra, Fanda, Denisa, paní Rymešová, Kateřina, Ivana a Pavlína..

Úvodník:

Jaro...

Určitě máme každý svůj vysněný jarní den. I já takový mám:

Ráno, když se vzbudím slyším, jak zpívají ptáci a probouzí krásnou ranní krajinu. Ještě chvílku odpočívám v posteli, ale po chvílce mi začne svítit slunce do obličeje a z okna vidím hezkou modrou oblohu. To už mě nutí jít ven... Když se nasnídám a připravím, vyběhnu ven a mířím přímo na rozkvetlou louku. Na trávě se třpytí rosa a já běžím za sluncem. Po chvíli si lehnu do trávy a s radostí koukám na oblohu.

Každý má svůj jarní den, ani počasí ho nemusí zkazit. Někdo si dá pusku se svým miláčkem pod rozkvetlou třešňí a někdo zase ne...

Aneta Jelenová

Zažili jsme novinářinu zblízka a získali užitečné zkušenosti

Žáci ze třídy tvůrčího psaní – novinářského oddělení ZUŠ Františkovy Lázně se spolu se svou učitelkou Jaroslavou Rymešovou vydali v sobotu 5. dubna 2014 do Nebanic a poté na Statek Bernard v Královském Poříčí. Celé to vymyslel šéfredaktor Chebského deníku Vladimír Kučera spolu s předsedou Českého novinářského klubu Milanem Hlouškem, kterým tímto děkujeme. Akci nejen připravili, ale sponzorsky zajistili. Přispělo i Město Fr. Lázně.

V Nebanicích jsme zašli do Domova na půl cesty, který je v budově bývalé mateřské školy a který je určen mladým lidem, kteří se vracejí z dětských

Pokračování na str. 2

Sedmikrásková čokoláda v regionu?

Ano, z Domu na půl cesty

"Novinářský workshop" pro mladé adepty žurnalistiky ze Základní umělecké školy Františkovy Lázně.

Krásný den strávily děti ze Základní umělecké školy Františkovy Lázně nejdříve v Nebanicích v Domu na půl cesty a na historickém statku Bernard v Královském Poříčí.

V Domě na půl cesty jsme se setkali s Dianou Němečkovou, sociální pracovnící. Ta nás uvedla do své práce. Spočívá v podpoře mladých lidí, kteří se dostali do životních nesnází. Paní Němečková a její kolegové se je snaží zapojit do normálního života." říká čtrnáctiletý novinář František. (fas)

"Učí tam klienty základním návykům, jako například hygiena, umění postarat se sám o sebe a další věci, které potřebují, aby se osamostatnili," dodává k tomu s úsměvem patnáctiletá Denisa. (dep)

"Mohli bychom se v nejbližší době dočkat jejich vlastní výroby čokolády s různým ovocem, které si sami pěstují. Zajímavost je, že dokonce i se sedmikráskami," zasněně se usměje stejně stará Petra (peh)

"Nakonec jsme naskákali do aut a vyrazili na statek Bernard. Obhlédli jsme zvířata, která jsme i nakrmili, udělali pár fotek, vyzkoušeli tzv. veverčí kolo a zašli na skvělý oběd," pokračuje František

"Po obědě jsme zavítali do muzea, kde jsme si to určitě všichni užili a trochu se i něco naučili. Pak jsme pokračovali do truhlárny, obchodu s designem a se svíčkami," doplňuje Denisa.

"Celkově jsme si celý den užili, hodně se naučili a dozvěděli. Velké díky patří Českému novinářskému klubu a městu Františkovy Lázně, kteří náš výlet finančně podpořili," ukončuje Petra. (dep, fas, peh)
(Petra Hůlková, Denisa Pilařová, František Strecker)

Autoři článku zleva: Fanda, Denisa a Petra s panem Kučerou u počítače při tvorbě reportáže.

Bylo to tady super, a užili jsme i legraci. Denisa s Petrou neodolaly a vylezly si na ohromnou židli.

Dokončení ze str. 1

domovů, výchovných ústavů nebo i věznic a nemají, kam by šli.

V kanceláři jsme si nejprve povídali s paní Němečkovou, vedoucí zařízení. Dozvěděli jsme hodně zajímavého o průběhu života zde a jeho pravidlech. V každé místnosti, mimo koupelny, bylo vyvěšené sledovací zařízení, kvůli bezpečnosti.

Jedno děvče sedělo u stolu a třídilo usušené květy sedmikrásek. Moc si s námi povídat nechtěla, a my jsme její přání splnili. Jen nám řekla, že se jmenuje Sabina. Ne každý se chce podělit o špatné věci, které se mu přihodily. Ale ty květiny se nám líbily. Od paní Němečkové jsme se dozvěděli, že brzy budou vyrábět čokoládu, ozdobenou mimo jiné sušenými květy. Čokoládu z těch nejlepších surovin budou vyrábět v Kynšperku nad Ohří, kde mají také zařízení, určené pro celé rodiny. Začíná se s obyčejnou čokoládou bez speciálních přísad. To, co získají za prodej výrobků zase využijí pro zařízení.

Přece jen jsme si mohli popovídat s klientem jménem Josef. Záleží totiž jen na nich, jestli něco chtějí říci. Většinou ale moc o svých životních trablech mluvit nechtějí. Tenhle mladík nám prozradil, že se jmenuje Josef, je mu osmáct let, pochází ze Sokolova a studuje. „Přišel jsem sem z Diagnostického ústavu.“ A víc už ani on neřekl.

Došli jsme do společné místnosti, kde si mladí lidé mohli odpočinout, kouknout na televizi, jít na počítač. Potom jsme šli na zahradu, kde měli kurník s osmdesáti slepicemi. Paní Němečková dodala, že jejich vajíčka jsou výborná. Používají je v kuchyni a v budoucnosti je budou prodávat i dalším lidem v obchodu.

Slečna Sabina nás zavedla do svého pokoje, který nám připadal hrozně malý. Vysoké stropy. Byl tam starší nábytek. Nábytek někdy dostávají od sponzorů, ale ne všechno berou. Musí být ještě zachovalý a sloužit.

Po svačině, která se odehrála v kanceláři, jsme se přesunuli na statek Bernard v Královském Poříčí. Krásné suvenýry a romantické svíčky nás velice uchvátily. Došli jsme k ohradám se zvířátky, kterými byli mohutní berani, baculaté ovečky a drobná kůzlátka. Těch bylo pět. A následoval kačer, flekaté prasátko, bíločerný králík a roztomilé morče.

Běhali jsme v ohromném dřevěném veverčím kole, koukali na rybičky v jezírcích. Potom jsme šli na oběd, kde jsme měli připravený řízek s hranolkama.

A pak jsme šli do Centra řeky Ohře, které je na statku nově otevřené. Byla tam spousta zajímavého o řece Ohři, stavbách jako jsou mosty nebo elektrárny, mohli jsme si zasoutěžit nebo se digitálně vyfotografovat před pozadím, které jsme si navolili. Zkrátka jsme si mohli všechno prohlédnout a vyzkoušet.

Nakonec jsme si vytáhli přinesené notebooky a pod dohledem profesionálních novinářů jsme o všem, co jsme poznali a zažili, napsali. Tohle to je výsledek společné práce Pavlinky a Kačky

(napsaly Kateřina Stárková, Pavlína Nguyen)

Pavlína s Kačkou se vydováděly u kvízu.

No, ty slepičince nám v Nebanicích zrovna nevoněly..

Na snímku vlevo: vyfotografovali jsme se všichni společně u vchodu do Domu na půl cesty v Nebanicích. Ve fialovém svetru paní Němečková. Uprostřed pan Kučera (s foťákem) s panem Hlouškem, iniciátoři akce. Za chvíli už budeme odjíždět na statek Bernard ...

Nahoře je pohled na rozkvetlé nádvoří statku Bernard (jméno dostal po nedalekém dolu), kde se nám moc líbilo. Hlavně zvířata, voňavé svíčky, i Centrum řeky Ohře.

Na uměleckou školu se dostal bez přijímaček

Petr Jaroš jako Absolvent 2014

Chlapce jménem Petr Jaroš přijali na Střední odbornou školu multimediální a propagační tvorby s. r. o. Praha. Na přijímací zkoušky ho připravovali jeho učitelé ze ZUŠ Františkovy Lázně: Simona Čadková (výtvarný obor) a Daniel Černý (animace).

A víte, co je nejzajímavější? Petr vlastně ještě na přijímačky nejel. Byl předtím v Praze na Dnu otevřených dveří, kterými se výše uvedená škola představila veřejnosti. A jak mu poradila jeho učitelka, vzal sebou také na ukázkou některé svoje práce. Tady si je prohlédli, a ocenili rozhodnutím: Petr je přijat, na přijímačky už jezdit nemusí.

Petrovi je 14 let – narodil se 4. května 1999 a v současné době studuje na Svobodné Chebské škole (gymnázium).

Petra jsme „vyzpovídali“ v redakci školního časopisu Prostor na ZUŠ Františkovy Lázně.

Máš nějaké sourozence ?

Ano mám sestru a bratra, dvojčata , je jim 10 let...

Od kolika let chodíš na výtvarný obor ?

Na výtvarný obor chodím od 4 let, to jsem byl ještě v mateřině. Takže vlastně od malička.

Do kolikáté chodíš třídy ?

Jsem v devátém ročníku.

Jaké jsou tvé záliby?

Chodil jsem na tancování. Teď chci začít hrát basket.

Proč sis vybral zrovna tuto střední školu ?

Při výběru mi pomáhala paní učitelka Simona Čadková. Měl jsem vybranou školu v Písku, ale ta se zrušila, a proto jsem si vybral tu v Praze.

Ptala se Aneta Jelenová

Už od pouhých čtyř let chodí na Základní uměleckou školu ve Františkových Lázních. Jeho záliby jsou tanec a hlavně výtvarné práce. Doma má také plno zvířat. Jeho učitelkou výtvarného oboru je Simona Čadková, která připravila Petra na různé soutěže a naučila ho tolik, že se dostal na tuto školu. Podobně je to i s animovaným filmem. Petr také udělal několik dokumentů s pomocí pana učitele Daniela Černého.

Např.: Kreslený a animovaný dokument „Pan párek“

Loutkový dokument „V parku“

Přejeme hodně štěstí na Střední škole.

Tereza Králová

Petr Jaroš se s našimi redaktorkami Terezou Královou a Anetou Jelenovou

O slovo jsme také požádali paní učitelku Simonu Čadkovou

Petr byl na škole chválen za dobrou přípravu: nejen za výtvarné práce, ale i animovaný film (pan učitel Dan Černý). Prý ještě nikdo nebyl tak dobře připraven. No, je to možná trochu nadhodnocené, ale potěší to. Petrovi jsme také kladli na srdce, aby se důkladně zaměřil na výběr prací, aby nic nepodcenil. Vyplatilo se to. Můžu říci, že je to svým způsobem také zásluha školy, i když samozřejmě přitom nepomím Petřův talent. Přišel k nám jako čtyřletý kluk, v rámci dlouholetého programu naší školy zaměřeného na všestrannou přípravu předškolních dětí. Vyzkoušel si různé obory, u výtvarky nakonec zůstal.“

Slyšeli jsme, že nedávno ZUŠ navštívil profesor této školy Mgr. Petr Kolínský...?

„Je to pravda. Byl ve Františkových Lázních na léčebném pobytu, a tak ze zvědavosti a protože už poznal Petra, se přišel podívat, jak tady pracujeme. Provedli jsme ho po celé škole, navštívil různé třídy, samozřejmě hlavně ho zajímal výtvarný obor, ateliér oděvní tvorby, animovaný film, v neposlední řadě i tvůrčí psaní. Byl překvapený, co všechno se na takové z pražského hlediska malé venkovské škole dělá, jaké jsou tu výsledky.

Podobně se líbil učitelům z jiných měst (například učitelka ze školy v Českém Krumlově) i náš projekt věnovaný slavné oděvní návrhářce Coco Chanel, na kterém spolupracovaly tři obory: taneční, divadelní a výtvarný. Chtěli bychom ještě toto představení představit širší veřejnosti. A to i v Chebu. Snad to vyjde. A samozřejmě, chystáme projekt další...“

Byli jsme v divadle...

PROSTOR v chebském divadle

Stalo se to ve středu 12. března. S paní učitelkou ze třídy tvůrčího psaní ZUŠ Františkovy Lázně, jsme dohodli návštěvu chebského divadla. Večer ten den se nás sešlo před divadlem, šest žáků, pět děvčat a jeden kluk. Na programu byla veselohra **Jak utopit doktora Mráčka**. Po představení byly domluvené rozhovory s herci. A nyní dáme slovo jedné z účastnic tohoto večera.

„Přesto, že jsme měli jít nejdříve jen na představení, byla jsem pod obrovským tlakem. Sundali jsme si kabáty, usedli na svá místa a čekali, než představení začne. Byla jsem nervózní a netrpělivá. Tolikrát jsem si říkala, že to nezvládnou tak dlouho, že jsem se nemohla zbavit mrzutého výrazu.

Zhasla světla, lidé přestali mluvit a pódium už se konečně dalo do pohybu. Hudba začala hrát a herci začali tančit a zpívat. Ze začátku jsem vůbec nebyla uklidněná, jelikož na pódiu jen zpívali a já byla celou tu dobu natěšená na skvěle zahrané představení (drama) a ne na muzikál. Pak to začalo. **JAK UTOPIT DR. MRÁČKA!** V první scéně se na jevišti objevilo mnoho postav, které představovaly vodníky.

Velice mě představení zaujalo, zvláště když se jednalo o nešťastnou lásku. Ještě jsem neměla připravené otázky pro herce, takže jsem je musela připravit během představení.

Veselohra skončila a já jsem se mohla propadnout hanbou. Měli jsme dělat rozhovory s herci. Kolena se mi třásla, šlachy praskaly. Ani jsem nemohla popsat tu hrůzu, kterou jsem měla. Nevěděla jsem, co mám dělat. Měla jsem předstírat nevolnost nebo připravit plán, jak bych mohla utéct?

Přišli jsme do zákulisí (nešlo to zastavit) a šli jsme do šatny pana Beneše. Musím uznat, že tam měl velký nepořádek. Byla jsem tam s Aničkou a Fandou. Všichni jsme měli své otázky.

Byla jsem tak nervózní, ale bez příčiny. Po několika minutách s panem Benešem jsem zjistila, že jsem nemusela být vůbec nervózní, protože naopak byli herci skromní, milí a přátelští. A ta tréma byla už dávno pryč. Nevím, proč jsem byla tak mrzutá a pod obrovským tlakem.

Kdybych to věděla, byla bych určitě už od začátku pohodová. Trochu jsem se zatoulala myšlenkami a zapoměla si zapisovat odpovědi pana Beneše. Když jsme byli hotoví, litovala jsem toho, že jsme museli odejít. Ale já pevně doufám, že takových příležitostí bude více.“

Pavla

Rozhovor s panem Benešem po představení

Proč jste si vybral zrovna herectví jako své povolání?

Po gymplu jsem si podal přihlášku na několik škol. Vyšlo mi to.

Jak dlouho se tomuto povolání věnujete?

Už třináct let.

V kolika hrách jste už hrál?

To vám takhle rychle z hlavy neřeknu.

Věnujete se ještě něčemu jinému, nežli divadlu?

Ano. Svě rodině. Potom své kapele. Jazykům. A knihám.

Jste ve svém povolání šťastný?

Jsem.

Máte nějaký nesplnitelný sen?

Chtěl bych cestovat do zemí mimo Evropu.

Hrál jste někdy takovou roli, se kterou jste nebyl spokojený?

Ano. S každou.

Od chvíle, kdy jste se stal hercem, nepříjde vám váš život jiný?

Jiný? Po těch letech normální.

Pavlinka

Na snímku v šatně s panem Benešem jsou Fanda, Anička a Pavlína.

Ve středu 12. 3. se celá naše novinářská "četa" účastnila velice pěkného představení s názvem **Jak utopit doktora Mráčka**. Mě osobně se divadlo velmi líbilo a věřím, že všem ostatním také. Ale nejlepší na tom všem bylo, že jsme se po představení mohli podívat za herci do jejich šaten a popovídat si s nimi. Nikdy v životě jsem neviděla tolik kostýmů! Bylo tam zkrátka vše, na co si vzpomenete! Od formálního obleku přes dívčí šaty po zvířecí kostýmy. Vyzpovídali jsme herce, a pak jsme jeli domů. Byl to zážitek na celý život. *Anička*

Byl jsem v divadle poprvé... ale náramně jsem si to užil

Dne 12. března jsme byli v divadle na představení Jak utopit dr. Mráčka. Já osobně jsem byl v divadle poprvé, ale náramně jsem si to užil. Představení bylo vtipné a hezky zahrané. Po představení jsem měl tu čest mluvit s hercem Davidem Benešem, který hrál v rolích záchranáře, Thomase a Honzy.

Rozhovor s Davidem Benešem:

Jak dlouho už hrajete v tomto divadle?

"Přes 10 let."

Po kolikáté už hrajete v této hře?

Zamýšlí se... "25-krát až 30-krát."

Jak dlouho trvá nastudování takovéto hry?

"Většinou 6 týdnů, některé větší muzikály ale také až 2,5 měsíce."

Hrajete i v jiných divadlech?

"Ne, jen tady."

Kolik let už hrajete?

"Asi 13 let."

Vždycky jste dělal v divadle?

"No, ano."

Jakou máte vystudovanou školu?

"Gymnázium, poté vyšší odbornou školu."

Vyžádal jste si tuhle vaši roli, nebo vám byla přidělená?

"Ta je nám vždy přidělená, my si jen přečteme, jestli jsme do hry obsazení, nebo ne."

Jaký je váš oblíbený knižní žánr?

"Nemám oblíbený žánr, čtu vše, co mi přijde pod ruku."

Byl jste ve škole oblíbený, a jak vám šlo učení?

"Normálně mi šlo, nebyl jsem žádný premiant..."

Oblíbený? Asi jo, byl jsem takový třídní kašpar."

Za rozhovor poděkoval Fanda

„Topení“ doktora Mráčka se mi líbilo

Divadelní představení o tom, jak utopit doktora Mráčka se mi opravdu velmi líbilo. Byly tam vtipné, romantické. ale napínavé chvíle, u kterých jste se opravdu mohli pobavit.

Celá hra byla režijně velmi dobře promyšlená, vystupování herců bylo dobré, nejvíce diváky asi pobavil a zaujal Pes Lady.

Druhá část představení mě rovněž hodně zaujala a pobavila, dokonce více než první. Ale z obou jsem měla milý dojem.

Po dlouhém vystoupení jsme stihli vyzpovídat pár herců a prozradili nám pár pikantností, které se dočtete v rozhovoru kolegyně a kolegy. *Petra*

Na snímku ze šatny, kde po představení přijali redaktorky Prostoru pánové: Petr Vydarený, Michal Švarc a Tomáš Kolomazník a po delším rozhovoru, kdy otázka stíhala otázku, se s redaktorkami Prostoru Petrou, Šárkou a Denisou vyfotografovali. Rozhovory se bohužel nahrávaly a z mnoha důvodů (málo času, nemoc jedné z dívek...) se prostě nestihly přepsat a jsou stále ve své „syrové“ podobě v nahrávacím zařízení. Tak snad to vyjde v dalším vydání. Jinak všem veliký dík: byli jistě unavení, těšili se domů—ale věnovali se nám s plným nasazením.

Jak utopit doktora Mráčka

Ve středu 12. března jsme se spolužáky z Tvůrčího psaní byli na divadelním představení jehož název je v titulku. Hra se mi moc líbila a v duchu jsem si říkala, jak dlouho se asi herci učí ten text a jakou metodou, na což jsem se ostatně mohla sama po skončeném představení zeptat. Měli jsme možnost jít do šaten herců a vyzpovídat je: šlo o pány Beneše, Švarce, Vydareného a Kolomazníka.

Bylo to velmi zajímavé a nabyla jsem úplně nové dojmy i mínění o samotných hercích. Vždy jsem si myslela, že se mají všichni rádi, podporují se, pomáhají si. Po tomto rozhovoru mi bylo jasné, že je to všechno úplně jinak. Herci si dělají schválnosti, baví se cizím neštěstím, a když jeden z nich neumí text, tak je to pro ostatní veliká zábava. Jsou prostě strašně škodolibí.

Ale i když se všichni vzájemně pomlouvali, bylo ve vzduchu cítit, jak moc se mají rádi. Bylo to pro mě něco nového a neznámého, ale rozhodně to bylo skvělé a neváhala bych si to zopakovat. A možná by mi to nepřípadalo tak zajímavé bez Denisy a Petry, které jsou na mne moc hodné, i když jsou o dost starší než já. Vyměnila bych je hned za některé žáky z naší třídy.

Prostě jedním slovem, utopení doktora Mráčka v podání chebských herců bylo parádní.

Šárka

Popis nádherného vodopádu

Co by si asi člověk představil pod pojmem vodopád? Vodu, která hopsá z jednoho kamene na druhý či deštný prales s rozsáhlým jezírkem, na němž dokola tančí kapky z nekonečné tekoucí vody, kterou nejde zastavit? Obojí je velice krásné. Jen jsem velice zklamaná, že těchto vodopádů není mnoho.

Voda v moři je přeci nádherná. Je čistá, krásná, neuvěřitelně se třpytí při východu slunce, jehož sluneční paprsky ji hladí, krásně ji vezmou do svého náručí a tam ji hladí, dokud se neprobudí. Moře je pak teplé a na okraji rudé díky příjemnému objetí zářícího slunce.

Je velice krásná, nám všem připadá stejná všude a při tom má na každém místě jiné vlastnosti, krásy a objevy. Je neuvěřitelné, jaký lesk a třpyt představuje jedna kapka křišťálové vody. Je ještě vzácnější než všechno drahé kamení, drahokamy, diamanty a zlato... Co bychom si bez vody počali? Pavčina

Přepadená babička

Byla jednou jedna usměvavá babička jménem Anička. Skoro pořád se usmívala, na všechny byla milá a všem pomáhala. Bydlela v malém domku na kraji vesnice. Byl večer a babička se pohupovala v houpacím křesle a pletla. Pletla šálu pro svou malinkou, šestiletou vnučku Klárinku. Babička jí měla moc ráda, protože byla hodná, poslušná a stejně jako babička, usměvavá. Byla už docela unavená, ale chtěla šálu doplést. Když šálu dopletla, šla si lehnout. Chvilí ležela a přemýšlela o tom, jestli se bude Klárince ta šála líbit. Pak zavřela víčka a usnula.

Nespala však moc dlouho, probudil ji zvuk skřípajících dveří. Otevřela oči a obula si své domácí bačkory, které vypadaly jako růžoví králíci. Potichoučku našlapovala, než se konečně dostala do kuchyně. Z kuchyně byl pěkný výhled do předsíně, takže babička dobře viděla, co se v tam děje. AJAJ!!! V předsíni byl lupič! Babička rychle skočila do předsíně s baseballovou pálkou (její vnuk u ní hrál s kamarády baseball a zapomněl ji tu). Lupič si myslel, že když je ta babička tak milá, určitě se bude hodně bát. Jenže to se hodně mylil. Babička byla také odvážná.

„Tak, co chceš? Myslíš si, že mě vyloupíš? Tak to ani náhodou!“ řekla babička.

„Hehe, myslíš si, že mě zastraší nějaká, stará bábrle? Tak to určitě! Hehe!!!“ smál se lupič.

„Ahááá, tak ty jsi ještě k tomu drzý! Tak to s tvój návštěvou skoncujeme rychle!“ ukončila rozhovor babička a vrhla se na lupiče. Mlátila ho hlava nehlava. Lupič křičel: „POMŮC!“ Vzbudila se skoro celá vesnice. Nakonec babička povolila a řekla: „Tak už máš dost?“

„Ano, ano, ano! Hlavně u mě, prosím, nebij!“ Pak lupič hbitě vstal ze země a pádil pryč, co mu nohy stačily. Babička se smála, až se za břicho popadala. Babiččina sousedka tomu všemu celou dobu přihlížela. Rychle běžela za svou kamarádkou a vše jí pověděla. Ta to pověděla zase svým přátelům a ti to zas pověděli svým kamarádům. A tak se to dozvěděla celá vesnice. Všichni se lupiči smáli. Už se ve vesnici nikdy, nikdy neukázal.

Nikolka

Výlet přírodou

Jednoho dne jsme se vydaly s kamarádkou na výlet za město do krásné přírody. Vzaly jsme si stan, deky, jídlo, spoustu pití atd. Večer jsme přespaly v lese. Byl to krásný pocit. Ráno jsme se najedly a vyrazily jsme skrz les. Už bylo odpoledne a šly jsme po louce a najednou stojíme na kopci a vidíme krásnou přírodu.

Bylo tam pole, malá dřevěná vesnička, kolem les a s toho pohledu šlo vidět na čistě modré jezero, kopce a hory.

Seběhly jsme dolů a šly jsme si tu krásu prohlédnout. A kouknout se jestli je tam některý dům na pronajmutí, abychom tam mohly chodit pořád. Ale přesto to byl překrásný výlet.

Kačka

DOPIS: Co pro mne znamená hudba?

Milá Redakce

Hudba je důležitá prakticky ve všem. Na světě je spousta lidí, kteří hudbu nemají rádi. Když se ale zamyslíme, víme přece i o šťastných příhodách. Například existuje pán, který měl tik. Pořád se zhoršoval. Jediná věc, u které na tik zapomněl, byl klavír. Díky hudbě přežil o hodně víc let, než by přežil bez klavíru. Takže hudba je životně důležitá pro každého z nás. Škoda, že si to někteří neuvědomují. Ale teď už zpět k hudbě.

Hudební styly

Dance, disco, rock, hip-hop, rap, techno, folk, jazz-hudba bez které bych nepřežil. Chápu, že například folk a dnešní disco nejdou dohromady, ale i přes to mám rád minimálně těchto šest stylů hudby.

Například

Vážná hudba

Co na to říct. Co se týče vážné hudby, opravdu jí zrovna moc nemusím. Jediná věc, která mě při pomýšlení na vážnou hudbu těší, je že miliony skladeb je dnes i v „moderní“ úpravě.

Rock

Rock je většinou hlasitý a rychlý, ale pozor! Například „rockové balady“ jsou zase častokrát pomalé ale na hlasitosti jak by řekly Vohnouti, NEUBÍRAJ...

Folk

Dnešní doba není zrovna upřená na folk. Folkoví lidé ale ještě nevymřeli. Nemálo lidí na kytaru hraje a i skládá písničky, písně i balady.

Dance

Dance je dnešní oblíbený styl téměř všemi lidmi a hlavně dětmi. I já ho mám ve velké oblibě.

Jak hudba ovlivnila můj život?

Hudba ze mě udělala někoho, koho nelze ovládat. Hraju, skládám, vymýšlím, a hraju na svém notebooku a mobilu hry, které s hudbou nesouvisí. Plán na prakticky celý den.

Hudba mi celý život změnila. YouTube, Facebook i na těchto sociálních sítích aspoň jednu věc týkající se hudby najdete.

S pozdravem váš Filip

Soutěže, soutěže, soutěže.... přinesly i tentokrát naší škole dlouhou šňůru hodně dobrých výsledků v kraji

Strunné nástroje

Housle

Agáta Gillarová, 7 let, 1. třída ZŠ Luby. Chodí do třídy paní učitelky Zuzany Puchelové. Je to její první soutěž, a v krajském kole získala čestné uznání I. stupně.

Agátka hraje od svých čtyř let. Housle si zvolila sama, protože jsou „krásný“, a nikdy dosud nelitovala, i když je cvičení těžké. Také ještě ráda zpívá, chodí do sboru k paní učitelce Daně Staré. Jednou by se ráda stala VELKOU HOUSLISTKOU nebo bude pracovat na statku (má moc ráda zvířata, všechna).

a violoncello

Martin Vondráček, 11 let, žák 5. třídy na 4. ZŠ Cheb (a je mladším bratrem naší redaktorky Aničky Vondráčkové).

V krajském kole v Bečově ve hře na violoncello byl ve své kategorii **druhý**. Na tento nástroj hraje 4. rokem, jeho učitelem je pan Josef Karlíček. Chtěl klávesy, ale rodiče rozhodli a vybrali mu tento nástroj. Teď je za to rád, i když byly chvíle, kdy ho nebavilo cvičit a chtěl toho nechat. Teď hraje také ve školním orchestru. Ještě chodí na animaci a mediální výchovu k panu učiteli Danovi Černému, jestli se pamatuje, loni v tomto oboru zazářil, odnesl si prvenství. Animace ho prý baví víc nežli hudba. A nakonec poslední koníček: kroužek juda.

Kromě zmíněné sestry Aničky má ještě starší sestru Janu (16 let). O tom, čím by chtěl být, ještě nepřemýšlel.

Magdalena Branžovská, 7 let, 1. třída ZŠ, ale už od 3 let chodí na ZUŠ, kde se učí u pana učitele Josefa Karlíčka hře na violoncello. V krajské soutěži získala ve své kategorii 2. místo.

Její maminka, také učitelka výtvarného oboru Veronika Černá prozradila, že malá Majda ještě navštěvuje na ZUŠ třídu baletu u paní učitelky Dagmar Živnové a keramiku, kde jí učí ona sama. Mimochodem výtvarník-keramik je i tatínek Magdalenky Jan Branžovský, takže má o tom, jak využívat volný čas jasno... Ale jinak miluje zvířata (kdyby to záleželo na ní, má doma zvěřinec), jezdí na kole, plave.. Prostě šikovná všestranná dívka.

Cyril Pimek, 16 let, student kvinty chebského gymnázia. V krajském kole v Bečově obhájil ve své kategorii ve hře na cello **krásné 2. místo**. Byla to jeho již třetí soutěž, v loňském roce si zaznamenal zatím svůj největší úspěch, kdy se v soutěži hráčů v triu (klavír, housle, cello) proboujvali až do celostátního kola. Cyril navštěvuje Základní uměleckou školu ve Františkových Lázních sedmým rokem, je žákem pana učitele Josefa Karlíčka (cello) a pana učitele Vladimíra Hrinka (klavír). Je také členem orchestru školy.

K jeho dalším zálibám patří počítačová grafika a také žurnalistika (píše články do webového magazínu zaměřeného na počítačové hry). Má staršího bratra Vojtěcha (21), který studuje v Praze architekturu. Na otázku, čemu by se chtěl po maturitě věnovat odpověděl, že zatím nemám úplně přesnou představu. Rád by ale pracoval v oboru souvisejícím s designem.

Kytary

Tereza Procházková (16) a **Jiří Morkes** (13) - kytarové duo v tomto složení vyhrálo **první místo v krajském kole** v Kraslicích, jen o „fousek“ jim unikl postup do celostátního kola. Předběhly je Mariánské Lázně.

Jiří navíc v sólové hře obhájil skvělé 1. místo s postupem.

Terezka je studentkou 1. ročníku Střední zdravotnické školy v Chebu, na kytaru hraje 10 let ve třídě pana učitele Alexandra Kotlara. Podle Terezky je to dost dlouhá doba, aby kytaru brala jako nástroj, na který si zahrává, kdykoli jí zbude nějaký čas. Zatím je jejím snem vystudovat medicínu. Proč si vybrala jako nástroj kytaru? To maminka. Terezce se moc nechtělo, ale maminka jí slíbila, že když začne chodit, dostane zákusek. No, byla to tenkrát jen špička, ale nechala jsem se prostě „uplatit“, směje se. Ale nelituje. Koníčky? Moc jich už nemá, hodně času zabere škola.

Jirka je v tercii na chebském gymnáziu. Hraje na kytaru také poměrně dlouho, sedm let je žákem rovněž pana učitele Alexandra Kotlára. Na rozdíl od Terezky by se rád po maturitě hudbě věnoval, konkrétně pak kytare. Připouští, že se to možná ještě změní, ale teď je to jeho představa. Kytaru si také nezvolil sám, ale protože se ho, ještě jako mrňouse paní ředitelka ptala, na co by rád chodil, vyhrkl první, co ho napadlo: kytara. Také ale nelituje, že si vybrala právě ji. Je to nástroj, jak říká, který je využitelný v široké škále: od koncertů po hraní kamarádům u táboráků. Kromě kytary ještě v létě hodně prohání kolo.

Sólová hra

Monika Holubová, 10 let, 4. třída ZŠ Františkovy Lázně, stejně dlouho, čtyři roky, chodí do ZUŠ na kytaru do třídy paní učitelky Soni Kozákové. V krajském kole soutěže ZUŠ získala letos 2. místo.

„Kytara se mi líbila už od začátku,“ říká dívka, které také přiznala, že měla při soutěži trému, ale zvládla ji. Baví ji ještě keramika, a jednou by chtěla studovat práva. Líbilo by se jí povolání soudkyně. Má mladšího, 4,5 letého brášku Lukáše.

Kytarový kvartet

Kromě Jiřího Morkese a Terezy Procházkové v něm hrají Adeline Nikoliqui a Adéla Bůchová.

Klavír:

První místa v krajské soutěži ve svých kategoriích získaly: **Marie Valíčková** ze třídy paní učitelky Jiřiny Peškové a **Linda Phanová**, ze třídy paní učitelky Miroslavy Peškové.

Druhá místa přivezli ve svých kategoriích získali **Jan Gavlás, Dominika Gavlasová a Anna Vondráčková.** Všichni ze třídy paní učitelky Miroslavy Peškové.

Třetí ve svých kategoriích byly:

Šárka Michalová, třída paní učitelky Zuzany Vaníčkové a **Ha My (Pavlínka) Nguyen**, třída paní učitelky Miroslavy Peškové.

Protože se nám nepodařilo shromáždit mladé úspěšné klavíristy (kromě Pavlínky a Aničky) do jednoho dne, přineseme podrobnější informace příště.

Jinak Anička a Pavlínka jsou redaktorkami časopisu Prostor.

Ha My Nguyen (Pavlínka), 12 let, studentka primy chebského gymnázia. Hraje na klavír od svých 4 let. Nástroj, jak prozradila, jí sice vybrali rodiče (v celé rodině, pokud ví, nikdo nehraje). Jí to zpočátku moc nebavilo, ale teď se jí to líbí. Dokáže hudbu „cítit“. Kromě klavíru ji baví psaní (a to jí také jde), dochází na aerobik a v rámci školy ji zajímá biologie. Také dochází soukromě na hodiny matematické logiky.

Prozradila nám, že by jednou ráda studovala buď práva nebo ji v poslední době začala přitahovat také novinářina. Má staršího bratra Petra, který studuje ve Spojených státech ekonomii.

Anna Vondráčková, 12 let, studentka chebského gymnázia, dochází na ZUŠ Františkovy Lázně 8. rokem. Je žačkou paní učitelky Miroslavy Peškové. Kromě klavíru, na který hraje vlastně už od mateřské školy dochází do třídy pana učitele Dana Černého (animovaný film, stejně jako její mladší bratr) a tento školní rok začala chodit také do oddělení tvůrčího psaní. Prozradíme na ni, že má velmi živou obrazotvornost, její práce se vyznačují značnou imaginací: třebaže na dívku projevuje i velký smysl pro humor, nezapře v sobě především duši básníka a snílka. Má mladšího bratra Martina (viz také na této stránce) má starší sestru Janu. Čím by jednou chtěla být? To nám neprozradila.

Za zmínku ještě stojí, že **Alžběta Moravová** ze třídy paní učitelky Soni Leškové (populární zpěv) složila úspěšně přijímací zkoušky na Mezinárodní konzervatoř Praha, kde začne od září studovat.

M. Holubová (kytara) se svou p. učitelkou S. Kozákovou

DIPLOM

za 2. cenu

obor:	Hra na violoncello
soutěžící:	Magdaléna Branžovská
škola:	ZUŠ Františkovy Lázně
vyučující:	Josef Karlíček
kategorie:	I.

podpis předsedy poroty

podpis tajemníka poroty

podpis ředitele školy

KRAJSKÉ KOLO SOUTĚŽE ZUŠ - BEČOV NAD TEPLOU 2014
• ve hře na smyčcové nástroje • 28. – 29. března 2014 • www.zusjbecov.cz •

První velká cena v životě teprve 7 leté M. Branžovské (vcl).
Další fotografie ze soutěží ZUŠ přineseme v dalším vydání.

chceš jít dneska se mnou do školky?“

„A víš, že i jo,“ odpověděla vlídným hláskem Anička. Anička se zaradovala a šla s panenkou na snídani.

Maminka už měla snídani hotovou. Anička se najedla, vzala Amálku a šly do školky. Tam si spolu hrály a dováděly, až se svalily únavou na zem. „Ach Amálko, budu s tebou až do smrti, protože tě mám moc ráda.“

Ale nedaleko stála jedna namyšlená holka, jmenovala se Monika a všechno to slyšela. Hrozně chtěla tu panenku pro sebe a protože byla taky zlá, napadlo ji něco hrozného: „Ukradnu ji,“ zašeptala si. Zatím co Anička vařila Amálce v kuchyňce kuřecí polévku, Monika za rohem vymýšlela, jak to udělá. Ve školce rychle ubíhal čas. Najednou tady bylo odpoledne a pro Aničku si přišla maminka. Ach, jak Anička nechtěla ještě domů, chtěla si ještě hrát: „Maminko, ne, ještě chvílku, prosím!“

„Už půjdeme domů. Obleč se, obuj se a jdeme!“ poručila maminka. Když u spolu jely autem, maminka se ptala: „Tak jak bylo ve školce? Měla ses dobře? A stalo se něco nového?“ Anička na to: „Jo, bylo tam super. Měla jsem se dobře a nic nového nebylo.“ Po cestě se ještě zastavily v obchodě. „Aničko, chceš koupit koblížek nebo žvýkačku Orbit melounové?“ ptala se maminka.

„Ne mami, já nemám na tohle vůbec chuť. Ale dám si zapečený rohlík a můžu si vzít slatinové čipsy?“

„Dobře koupím ti to, ale pamatuj, doma nebudou žádné bonbóny.“ Přišly k pokladně a před ní byla přímo obrovská řada. Uběhlo několik minut, nežli byly na řadě a platily. Pak naložily nákup do auta a jely domů.

„Tak, konečně jsme doma,“ zvolala radostně Anička a hned se s Amálkou zavřela do pokojíčku. Za nedlouho přišel večer a maminka zavolala Aničku k večeři. Anička šla ke stolu, najedla se a už se zase těšila na Amálku. Asi o patnáct minut později se vrátila Anička zpátky do pokoje a zděsila se: „Mámííí, ona zmizela.“ Rozplakala se.

„Kdo zmizel? Co se stalo? Proč pláčeš?“ ptala se zděšeně maminka.

„Moje panenka. Ležela v pokojíčku na posteli, a teď tam není. Nikde není. Podívala jsem i za postel, jestli nezapadla, ale není ani tam,“ plakala nešťastná Anička.

„Víš co, vyřešíme to ráno. Je pozdě. Jdi už prosím tě spát.“

Anička se převlékla a smutně si lehla do postele. Bude to první noc bez Amálky. Bylo jí smutno a najednou se rozhodla. Já ji musím najít! Hned!! Zahajuji pátrání jako postava v knížce DETEKTIV. Anička se potichoučku a nenápadně odplížila z pokojíku ven hledat milovanou Amálku.

Kráčela setmělou ulicí a v hlavě se jí vařily myšlenky. Procházela temným parkem a přemýšlela, kam se mohla Amálka ztratit. Určitě by jí neutekla. To spíš ji mohl někdo odnést. Ale kdo jí mohl ukradnout?

Potkala onoho starého pána, ale ten jí asi ve tmě nepoznal. „Dobrý večer,“ pozdravila pěkně Anička, ale pán na to nic neřekl, byl nejspíš taky zamyšlený. „Hm, tak ten mi teď nepomůže,“ pomyslela si Anička a přemýšlela,

za kým jít a co dělat.

Chodila dlouho. Už se pomalu, ale jistě rozednívalo a Anička si vzpomněla na svojí kamarádku Natálku a hned se za ní vydala. Když přišla k jejímu domu, tak se hrozně podivila, protože Natálka už byla venku, jako by jí čekala.

Anička se jí zeptala: „Ahoj, jak to, že jsi venku? Co tu děláš?“

„No, nejdřív se posadíme na naší terasu. Pak ti něco řeknu.“

Když se posadily, Natálka spustila: „Večer jsem nemohla dlouho usnout, a tak jsem se koukala z okna a najednou zahlédnu jak nějaká holka proběhla kolem našeho domu. Když jsem zaostřila pořádně oči, tak jsem tu holku poznala. Představ si, byla to ta namyšlená Monika a v ruce držela tvou panenku. Věděla jsem, že jí asi budeš hledat a proto tady na tebe čekám. Pojď, pomůžu ti“

„Aha, tak takhle to je. Ta jo, jdeme hned,“ odpověděla teď už spokojená Anička a šly.

Šly spolu městem, prošly kolem spousty domů. A když už minuly těch domů nepočítaně, zahlédly na konci ulice pána, který prodával pizzu. Protože ani jedna z nich nesnídala, pocítily hlad a Anička vytáhla z kapsy sedmdesát korun a zeptala se pána, jestli budou stačit na dvě pizzy.

„Dvě stojí šedesát korun, a mám tady k tomu ještě poslední dvě lízátká. Chcete?“

„Tak my si je koupíme. Tady máte peníze, je to moje kapesné.“

Dostaly čerstvě upečené dvě pizzy a k tomu dvě sladká červená lízátká. Pustily se do jídla, ale přitom šly dál, až k domu, kde bydlela Monika. Poznaly ho na dálku. Přišly k vrátkům, u kterých rostly dva veliké keře.

„Och, to ne!“ vykřikla zděšeně Anička. Monika nejspíš zavadila panenkou o keř a v tom spěchu se panence utrhala ruka a zůstala viset na větvi. Monika, asi když to viděla, už se jí panenka přestala líbit. Protože to byla zlá holka, tak tam tu roztrhnutou panenku nechala.

Anička vzala Amálku opatrně do náruče a vzpomněla si, že když v noci vycházela z jejich domu, bolela jí taky chvílku ruka.

„To nic,“ konejšila Amálku. „To se spraví.“

„Mohla jsem to tušit,“ řekla Natálce. „Monika se ve školce pořád po Amálce tak divně koukala.“

A Natálka na to: „Aničko, nepůjdeme raději už pryč?“

„Jo, jdeme. Já se tu nechci a nebudu zdržovat. A musíme taky co nejdřív pomoci Amálce, vždyť jí to musí bolet.“ Pevně Amálku přitiskla k sobě a otírala jí slzy. „Neplač, pomůžu ti.“

Zanedlouho přišly byly u domku, kde bydlela Natálka. Rozloučily se a Anička s Amálkou pak zamířily k nim domů. Když se objevily v předsíni, maminka, která už byla vzhůru a hrozně se bála, co je s Aničkou, že není v postýlce, jí nejprve pořádně vynadala. Hlavně, že nic neřekla a jen tak si odešla. Ale pak jí to všechno odpustila a když viděla, co se stalo, připravila si šití a hned potom spolu přišly utrženou ručičku a Amálka zase vypadala jako nová.

Anička s Amálkou se potom od sebe už nikdy nerozdělily.

O kejhák

Stalo se to dne 19. 4. 2014. Bylo asi 17.00 hodin odpoledne. Moje malá chihuahua Semi si klidně spásala na zahradě u mé babičky a dědečka světle zelenou travičku. Nejprve ji poklidně pojídala pod jabloní, pak se přemístila blízko k záhonku, který si mamka vyprosila u dědy a teď na něm pěstuje různou zeleninu.

Seminka škubala ze země jedno stéblo po druhém. Čouhala jí z tlamičky a vcucávala je do sebe jako špagety. Stála jsem od ní asi metr a koukala jsem se, jak se moje fenečka pase. Neměla jsem z toho zrovna velikou radost, protože Semče je potom vždy špatně. Jakmile té trávy sní moc, pak zvrací. Možná proto se říká, že po trávě se čistí psům žaludek.

Necivěla jsem tak úplně na ní nebo možná i jo, ale ve skutečnosti jsem koukala do blba. Byla sice zima, slunce ale svítilo. Najednou se nad mou hlavou setmělo. Sluneční záře byla pryč. Periferním viděním jsem spatřila přímo nad sebou asi dvoumetrové tmavě hnědé monstrum. Tak tohle zakrylo onu sluneční záři. Octla jsem se ve stínu a ten malý nevinný tvor – můj pes jen o něco větší než-li je krabicové mléko - se mnou. Semi si ale žádné změny ne všimla a dál se vesele - tedy, „nevím, jestli zrovna vesele - pásala.

Hned mi bylo jasné, co mi létá asi 2,5 metru nad hlavou. Káně. Ano, bylo to skutečně káně. Ani chvíli jsem se nerozmýšlela a vzala Semču do náruče. Nejspíš současně jsem i zakřičela „Ježíš Maria, mami!“ nebo něco v tom smyslu. Asi dvě minuty před touto událostí jsme s mamkou hrály tenis a mamka se lekla, když jsem molitanový míček pinkla do 15 let starého babiččina grilu, ve kterém plápolal oranžově rudý oheň. Divím se, že ani tohle dravého ptáka neodradilo.

Hned jsem všem hlasitě a vyděšeně objasnila, že blízko staré třešně kroužilo káně. Mačkala jsem poplašeně Seminku. Pak ji ode mne dostala do náruče mamka a já jsem si upravila culík. V tom se babička vracela ze sklepa s pivem Braník pro dědu a pro nás s velkou pet lahví San Tera. Plnou, samozřejmě.

„Semi, Seminko, nikdo tě nezabije, neboj.“ Hladila jsem ji. Babička se divila a nechápala, co se v době její nepřítomnosti stalo a tak jsme jí to musely s mamkou vše znovu převyprávět a ukázaly jsme jí to káně, které kroužilo nad domem zesnulé sousedky. Bylo dost velké i takhle, když jsme ho viděli z dálky, což teprve když bylo v úrovni třešně, přímo nad Seminou. Po chvíli odletělo do jiné čtvrti jménem Sibiř u Plesné. Děda říkal, že Semka měla štěstí, že nebyla za barákem sama, ale s námi, protože jinak bych ji už nikdy nenašla. Mamka zase říkala, že to káně byl určitě samec a lovil pro svou družku, která sedí na vajíčkách.

Proč jsem se tak bála? Když jsem Semču měla krátce, potkala jsem nějakou cizí paní ze sídliště, kde bydlíme. Vyprávěla mi o své kamarádce, která měla psíka podobné velikosti jako je ten můj a varovala mě před dravými ptáky, kteří pejska kamarádce odnesli.

Káně se pak ještě na chvíli vrátilo, zakroužilo, vzneslo se, a pak zmizelo nadobro.

Jinak ty buřty byly moc dobrý . . .

(Podle skutečné události)

Šárka

Slunečné odpoledne

Slunce už vyšlo nad obzorem a obloha se náhle ocitla ve zlaté koupeli, která ozářila všechno pod ní. Po křišťálové hladině baletily jemné vlnky a jako královna světa na vodě proplouvala slonovinová loďka, na které jsem plula já a šálek šípkového čaje v karlovarském porcelánu ozdobeném zlatem. Sluneční paprsky mě laskaly na obličej a vítr pročešával mé tyrkysové, rovné vlasy, které za mnou vlály stejně jako bělostné šaty protkané stříbrem a poseté mořskými perlami, jež se blyštily v ranním slunci a nádherně vystupovaly z mentolově zelené mlhy. Sklonila jsem se a do sněhobílých dlaní s perleťově růžovými nehty nabrala křišťálovou vodu. Obrátila jsem dlaně k nebi a vyklopila ji na sebe. Ten pocit byl osvěžující. Každá kapka vody se po dopadu na můj obličej rozprskla a já jsem cítila jejich něžné polibky. Pak, jakoby mě volaly sirény, jsem hypnoticky vystoupila na příď loďky a po hlavě skočila do vody...

Anička

Jaro na rybníku Amerika....

Foto: Filip

Dlouhá cesta žlutým autem

Obrázek, na který se dívám, působí chladně, osaměle. Po dlouhé šedé silnici jede malé žluté auto. Značku nevím, ale podle všeho to nebude nijak luxusní auto a soudě podle věcí, které má připevněné na zahradce na střeše je to asi autíčko, které hodně cestuje. Už se i stmívá, a tak z obrázku to auto o to jasněji svítí. Stejně jako dvě čáry uprostřed silnice vedoucí do dále.

Nejvíce mne na tom záběru fascinuje, že se cesta vine mezi vysokými skalami a je zahalená mlhou. Je to trochu mrazivé, ale krásné. Určitě, kdybych já v tom autě seděla, zastavím, vystoupím a čuším na tu nádheru. Čerstvý vzduch, drsná, ale působivá krajina, skoro cítím jemný chladný vítr v obličejí a jak mi v něm vlasy vlají. Jen bych zavřela oči, zhluboka dýchala a nechala si osvěžit svou mysl.

Pokud bych tam někde mezi skalami našla pěkné místočko, tak bych si tam postavila stan a zůstala aspoň jednu noc..

Kdybych cestovala, autíčko bych měla jistě podobné. A pokud soudím podle cedulí, je ta scéna asi někde v Americe. Tím líp.

Linda